

сойму краєвого, коли на перекір Левіцкому виборці з Заліся дали ся підмовити Заборовському і голосували на сусідного дідича. Навіть по недавнім похороні пані Заборовскої не помирился з її чоловіком; віддав покійній остатню прислугу і просто з кладовища вернув до дому. Але тепер під вражієм нещастя о. Левіцкий забув на свій гнів, покловив ся дідичеві і гже збирав ся промовити щось до него, коли той лише відклонив ся і пігнав далше в сторону ліса. Ся німа стріча діткнула о. Левіцкого дуже неміло і в нім давний гнів до дідича запалав на ново. Жалував, що поклонив ся єму.

На дворі вже смеркало. Ціле небо було одностайно сіре і непривітне і висіло над Залісєм так низько, як би хотіло єго накрити і задавити. Легкі опари закривали ліс і піднимали ся хмарками з піль, збитих градом. Здавало ся, як би якась незвичайна тишина залягла тепер село і поля, на те тільки, щоби в ній виразнійше було чути то ту то там плач на поли і в селі. І плач сей здавав ся тепер не таким, як при иньших нещасливих пригодах. Він нагло зривав ся і нагло замовкав; все в нім дзвеніло: перестрах, розпука, здивованє і безмірна туга, але нещастє було ще за свіже, за незвичайне, щоб жаль узяв верх над аччудованєм. За богато дива, патвореного